

Samoistny zarzut naruszenia przepisu prawa materialnego, tj. art. 35 u.e.l. nie okazał się zasadny. Powołany przepis wiąże obowiązek wydania przez organ administracji publicznej decyzji w przedmiocie wymeldowania obywatela polskiego z opuszczeniem przez niego miejsca pobytu stałego albo opuszczeniem miejsca pobytu czasowego przed upływem deklarowanego okresu pobytu i nie dopełnieniem przez niego obowiązku wymeldowania się.

Opuszczenie miejsca pobytu w rozumieniu ww. przepisu, musi cechować zarówno element faktyczny, polegający na stałym nieprzebywaniu w mieszkaniu, jak i element wolicjonalny, łączony z dobrowolnością zmiany miejsca pobytu. Dla zaistnienia przesłanki opuszczenia miejsca pobytu konieczne jest, aby fizycznemu przebywaniu osoby w innym miejscu pobytu stałego towarzyszył zamiar stałego związania się z tym innym miejscem, urządzenia w nim swego trwałego centrum życiowego. Gdyby zamiaru opuszczenia lokalu wskazany podmiot nie wyraził w sposób jasny, rolę postępowania administracyjnego jest weryfikacja, czy okoliczności sprawy wskazują na istnienie po jego stronie zamiaru trwałego zerwania więzi z miejscem zameldowania. Jak słusznie wskazał Sąd I instancji, przez zamiar opuszczenia miejsca pobytu należy bowiem pojmować nie tylko wolę wewnętrzną, ale także wolę dającą się określić na podstawie obiektywnych, możliwych do stwierdzenia okoliczności. Przy ustalaniu zamiaru nie można poprzestać tylko na oświadczeniach zainteresowanej osoby, lecz należy zbadać, czy okoliczności istniejące w sprawie potwierdzają wolę wewnętrzną osoby zainteresowanej, czy też pozostają z nią w sprzeczności.

Do okoliczności takich należy przede wszystkim koncentracja interesów życiowych w innym miejscu. Należy podkreślić wagę prawidłowo ustalonego stanu faktycznego dla prawidłowego rozstrzygnięcia w przedmiocie wymeldowania. Stan faktyczny uzasadniający odmowę wymeldowania musi dawać podstawę do stwierdzenia, że rzeczywiście ktoś na stałe pod danym adresem zamieszkuje, zaś opuszczenie lokalu nie ma charakteru trwałego. Sama wola (zamiar) powrotu do dotychczasowego miejsca zameldowania i to w bliżej nieokreślonej przyszłości nie może samoistnie przesądzać o braku przesłanek do wymeldowania.

Wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 20 lipca 2018 r. II OSK 2036/16

Źródło: CBOSA